

ЖУРНАЛІСТ ЯК ФОРМУВАЧ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ В УМОВАХ БІЛІНГВІЗМУ

Доп. - Мірошніченко В., ЖТ-52
Наук. кер. – ст. викл. Батраченко Л.Ф.

Досліджується роль журналіста як формувача громадської думки в умовах білінгвізму.

Ключові слова: журналістський вплив, білінгвізм, державність.

Журналістика не виконує жодних легітимних і реальних владних функцій, але по суті є владою громадської думки. Її феномен полягає в тому, що вона може як примирити конфліктуючі сторони, так і ще більше розпалити вогонь розбрату.

Серед величезного списку проблем, що сьогодні хвилюють українське суспільство, а отже й журналістів, є кричуща проблема білінгвізму, чи двомовності. Попри помітну демократизацію друкованих і електронних ЗМІ, зростання свободи слова, ця тема, однак, не висвітлена повною мірою. Досить часто замість того, щоб, керуючись своєю впливом на маси, сприяти злагоді в суспільстві, журналісти стають генераторами міфів щодо двомовності.

Спекуляція на білінгвізмі стала невід'ємним атрибутом усіх виборчих процесів за часів незалежної України, хоча мова - духовна основа державності, не повинна слугувати засобом здобуття політичних дивідендів.

Оскільки побудова журналістських досліджень невід'ємно включає в себе порівняльний момент, слід звернути увагу на вирішення мовного питання у різних країнах світу. Франція, Італія, Індонезія, Фінляндія, Бельгія, Чехія, Ізраїль – яскраві приклади успішного вирішення даної проблеми.

Агресивна інформаційна атака на українські національні засади (і, в першу чергу, на рідне слово) не випадкова. Адже слово виконує три важливі функції: біопсихічну, розумову й трансцендентну, які всі притаманні журналістиці.

На сьогодні журналістів умовно можна поділити на дві групи: тих, хто переконують суспільство в тому, що в нашій країні відбувається «русифікація», і тих, хто говорить про «українізацію». Звідси й витікає їхня соціальна позиція щодо двомовності.

В Україні 1960 газет задекларували свою двомовність. Більшість із них виходить російською мовою. Українські газети «Україна молода», «Українське слово», «Літературна Україна» та ін. за поширеністю і доступністю поступаються російськомовним виданням «День», «Аргументы и факты-Украина», «Комсомольская правда-Украина». Причина, з одного боку, інформаційна блокада з боку Росії, з іншого — непопулярність і незацікавленість серед читачів.

Прийняття нових постанов Нацради України з питань телебачення і радіомовлення щодо вживання державної мови в ефірі — шлях до поширення рідного слова. Вони також сприятимуть вирішенню нагальних проблем у сфері культури мовлення журналістів, що є суспільною необхідністю. Але не виключено, що дані постанови будуть розцінені як насильницьке насадження української мови і загострять ще більше конфронтацію між Заходом і Сходом України.

Основне завдання журналіста як формувача громадської думки в умовах білінгвізму полягає в об'єктивному висвітленні проблеми двомовності й сприянні консолідації навколо слова українського народу.

МОВНІ АНОРМАТИВИ У ГАЗЕТНОМУ ТЕКСТІ (на матеріалі регіональної преси)

Доп. - Рябова М. А., ПР-23

Наук. кер. — к.філол.н., доц. Євграфова А. О.

Дана наукова робота присвячена культурі мовної поведінки журналістів. У роботі розглянуто найтипівіші випадки ненормативного слововживання, що були виявлені на сторінках друкованих ЗМІ. Визначено причини появи мовних аномативів та варіанти коригування таких лінгвоутворень.